

Mala consciència

De l'anomenat cas Blasco s'han ocupat aquestes pàgines i supose que el lector està al corrent de l'assumpte.

De tota manera potser siga convenient recordar que es trata d'un conseller de la Generalitat -Rafael Blasco- destituït el desembre de 1989 i acusat, posteriorment, de suborn i altres delictes. El contenciós ha conclòs amb una sentència absolutòria. Entre la querella i la resolució del Tribunal Superior de Justícia de València ha transcorregut un any i mig, al llarg del qual la premsa estatal i la indígena -amb rares excepcions- ha publicat un seguit d'informacions que s'assemblen a la crònica d'una infàmia.

No vull insistir en l'esmentat cas, encara que les seues dimensions judicial i política són ben suggerents. Em fixaré només en un aspecte subaltern: la mala consciència que ha creat entre la militància socialista i els mitjans de comunicació valencians. Tots dos, mitjans i militància -sempre cal salvar unes poques excepcions- van apostar per la culpabilitat, sent irrellevant que els uns ho feren amb més fervor que els altres. En cap moment, que jo sàpia, es va considerar la presumpció d'innocència. Els periodistes, fent general, van gaudir anticipadament el fet de contribuir a la caiguda d'un polític amb carisma de líder. Els polítics es desfeien d'un adversari imbatible al descobert. Fora d'això, tiris i

troians, fent una cucanya de frivolitat i covardia, es confortaven mútuament en la seguretat que es rematava un lladregot.

Per desgràcia per a tots, excepte per als acusats, la decisió ha estat absolutòria. L'acusador públic, malgrat la seua tenacitat, no ha pogut provar les seues incriminacions, en altre temps evidents i escandaloses. Així doncs, també el fiscal s'ha quedat amb el cul a l'aire. Per a tots havia arribat el moment de la retractació o de la prudència.

Res d'això. Cal mantenir-la i no esmenar-la. Tots ignoren el principi jurídic que diu *actore non probante, reus est absolvendus* (si el demanant no prova, el reu ha de ser absolt). Més encara: si Rafael Blasco i els altres han estat absolts -diuen- és perquè no s'ha pogut provar el seu delictes, necessàriament consumat. ¿Com si no, podrien mirar-se a l'espill socialistes i periodistes i considerar-se persones equànimes? Bé saben ells que són unes males bèsties, pobres d'esperit i d'intel·ligència. Els uns perquè continuen condemnant des de les entranyes del partit. Els altres, els meus col·legues, perquè encara ha d'arribar el dia en què comentaran la sentència i retiraran les calúmnies emeses. ¡Quina gentussa!

J.J. Pérez Benlloch

I del rei, ¿què?

Quan el portaveu del PP en la Comissió d'Afers Exteriors del Congrés, Javier Rupérez, criticava en públic l'ús que el govern de Felipe González ha fet de les darreres visites a l'exterior del Rei Joan Carles, a Rabat i a Mèxic, no s'adonava que estava ficant els peus a la gal·leda. En efecte, acusar el govern de manipular la Corona, vol dir en negatiu que la Corona es deixa manipular pel govern, o sigui, que és complice d'una operació política-

ment no-neutral. La Casa Reial, el Rei, va aguantar el seu malhumor amb prou feines 48 hores i després va emetre un aspre comunicat en què assenyalava Rupérez com un ignorant de les funcions constitucionals del Rei i es declarava *decebuda* per aquestes reaccions. La reacció de La Zarzuela va permetre als altres partits una còmoda ofensiva dialèctica contra el PP, que s'hagué de situar a la defensiva i *matisar*, o sigui rectificar, les imprudents manifestacions de Javier Rupérez.

En el fons del fons les seves declaracions van posar damunt la taula una qüestió cada vegada més important del sistema democràtic i polític espanyol: les relacions habituals, quotidianes entre la Corona i els polítics. L'incident demostra que en general, per no dir gairebé per unanimitat, els polítics estatals no volen una regulació precisa, per exemple a través d'una llei, del paper que ha de fer el Rei en el panorama polític de cada dia. S'estimen més

les vaguetats que en aquest aspecte fixa el títol II de la Constitució i guiar-se per la mútua confiança, la discreció i sobretot una mena de complacència mútua de tancar els ulls sobre problemes interns que no es trauen a la llum pública, cosa que va fer Javier Rupérez.

En termes generals el sistema ha rutllat per dues raons: perquè els líders polítics, complexats encara pel 23-F, han cedit sempre, i perquè el Rei tampoc no ha forçat mai les circumstàncies o ho ha fet amb una traça vaticana. Últimament, però, s'han produït dos o tres fets que recomanen un replantejament de la situació. Per exemple, si el Rei demana en un discurs de Nadal que la premsa ha de ser més responsable, surten editorials dient que la Corona no s'ha de ficar en aquestes coses, que aquest paràgraf l'ha redactat Alfonso Guerra que l'ha ficat en els folis reials, però si diu als pescadors andalusos que la culpa és de l'Administració, doncs molt bé i massa poc. I les vacances reials a Mallorca o a Santander han originat d'un any ençà molta literatura política, i els Reis han protestat per alguns comentaris, i etc. Tot plegat indica que les actuacions oficials i privades dels monarques ja es veuen sota una altra òptica i que els vents revisionistes que bufen des del Regne Unit o des de Bèlgica ja han travessat els Pirineus. Solament els responsables polítics no volen admetre que els temps estan canviant.

Josep M. Sanmartí